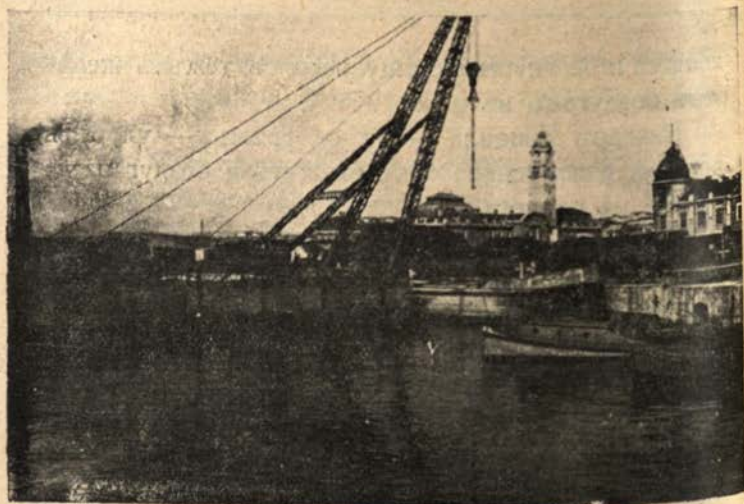

Д. Марч. Люляковъ.

Край морето при Варна.

Иладне. Слънцето съкашъ се е спрѣло посрѣдъ
небето и сипе жаръ върху притихналото море.
Маранята трепти на сребърни вълни надъ
водата и я прави да лъщи като огледало. А тамъ,
далеко къмъ хоризонта, небето се слива съ морето
въ сивосинкаво равнище. Въ дѣсно, къмъ Евксино-
градъ се бѣлѣе гемийно платно, прилично на огромна
птица, кацнала въ водата. На морския брѣгъ е тихо
и пусто. Всичко живо се е притаило, всичко се е
скрило на сѣнка. Почиватъ и малкитѣ обитатели
на дветѣ дѣсчени бараки горе въ ливадата — де-
цата отъ лѣтната ученическа колония. Минава часъ.
Изведнажъ върху стрѣмнината въ края на мона-
стирската ливада се появяватъ двадесетина деца.
Довели сж ги отъ далеко, отъ нѣкой голѣмъ пра-